

באחד השינויים הנ"ל, או שעשה את עבודותיה כהלכתן אלא שהתכוון לשם עולה, בכל אלו הקרבן פסול, ואינה כשרה אלא כשעשאה למטה, כמעשה חטאת, לשם חטאת.

וכן עולת העוף, אם שינה בה בצורת עבודותיה, או במקומה, ועשה כמעשה חטאת, פסולה.

אבל עולת העוף שעשאה כמצוותה, אלא שהתכוון לשם חטאת, כשרה, אלא שלא עלתה לבעליה לשם חובתה.

אחרי שהמנהג מבארת את כל הנ"ל שנינו: **ובולן**, כל הקרבנות העוף שנעשו בהן שינויים אלו, אף כשהן פסולין, **אין מטמאין בגדים אבית** [בבית] **הבליעה**.

[עוף טהור אין לו טומאת נבילות, ונבלתו אינה מטמאה במגע ומשא כנבלת בהמה. אלא שנבלת עוף טהור, כגון שמת או שלא נשחט כהלכה, מטמאה בבית הבליעה, כלומר, שהבולע כזית מנבלת עוף טהור, כל זמן שהכזית נמצא בבית בליעתו [בגרונו], נטמא הבולע, ומטמא בגדים, דהיינו כלים, שנוגע בהם באותה שעה.

בכללן, נעשות למעלה מחוט הסיקרא. ב. **בצורת מליקתן**: מליקת חטאת העוף נעשית במליקת סימן אחד, או הקנה או הושט, ואינו מבדיל את הראש מן הגוף, ואילו בעולת העוף מולקים את שני הסימנים, ומבדיל את הראש מן העוף. ג. **בצורת מתנות הדם**: בחטאת העוף מזה את הדם מגופו של העוף על קיר המזבח [אוחז את העוף ומזה מדמה], ואילו בעולת העוף אין הזאה אלא רק מצוי הדם, כלומר, מקרב את הגוף אל המזבח, וממצה [סוחט] את הדם על המזבח.

עוד הבדל יסודי יש בין חטאת לעולה: חטאת, אף חטאת בהמה, שלא עשה את עבודותיה לשם חטאת, אלא לשם קרבן אחר, הרי היא פסולה, ואילו עולה שעשה את עבודותיה שלא לשם עולה, הקרבן כשר, אלא שלא עלה הקרבן לבעליו לשם חובה.

וכמו כן יש הבדל לענין מעילה, הנוגע לענינינו: חטאת העוף, הואיל והותר בשרה לכהנים, אין מועלין בבשרה, אחרי גמר עבודותיה בכשרות. אבל עולת העוף הנקטרת כולה כליל על גבי המזבח, מועלים בבשרה עד שתשרף ותצא לבית הדשן.

ושנינו שם, חטאת העוף שעשה בה שינוי

לכן פקעה קדושתם.

אבל שאר קדשים שמתו, שאילו היו ראויים לפדייה היה דמיהם להקדש. ומה תאמר? שאינם ברי פדיון [והטעם יבואר במקום אחר], הלא כל הסיבה שאינם ברי פדיון היא משום קדושתם, ורק קדושתם מעכבת את פדיונם, ואילו לא קדושתם היו ברי פדיון, ואתי שפיר למה לא פקעה קדושתם. ועיין שם שמאריך עוד.

ועדיין צריך ביאור, במה שונה דין קדשים שמתו שקדושת קרבן שלהם לא פקעה, מחטאות המתות שקדושתן פקעה? למה פקעה קדושתן? ומבאר הקהלות יעקב, שהחילוק פשוט הוא. שחטאות המתות אין להקדש שום צורך לא בהם ולא בפדיונם, אפילו אם היה אפשר לפדותם, מה יעשה הקדש בדמי פדיונם? הלא גם הם ילכו לים המלח! וכיון שאין להקדש שום ענין בהם,